

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

A man in a dark suit and a woman in a green dress with a white lace bodice are shown in a library setting. The man is leaning over a desk, looking at the woman, who is sitting and looking towards the camera.

LARA
TEMPLEOVÁ

Vzrušující dobrodružství

LARA TEMPLEOVÁ

VZRUŠUJÍCÍ
DOBRODRUŽSTVÍ

PŘEKLAD

OLE VOLEMAN

Milá čtenářko,

nemusím Vás jistě přesvědčovat o tom, že to ženy v minulosti neměly zrovna lehké, obzvlášť pokud se dostaly do tak obtížné situace, že například nečekaně otěhotněly. Nemanželské dítě bylo navždy skvrnou na jejich pověsti a naděje na dobrý sňatek se rovnala nule. Pokud tedy... pokud tedy neměly takové štěstí, že by podobně jako lady Melissa v romanci Pošramocená pověst narazily na džentlmena, který dá vše do pořádku...

Ovšem ani hrdinka romance Vzrušující dobrodružství, Eleanor, to nemá jednoduché, protože na jejích bedrech spočívá starost o mladší sourozence, a aby toho nebylo málo, ještě jim hrozí finanční krach. Naštěstí i jí osud přivede do cesty muže, který dokáže nahlédnout pod povrch věcí a ocenit její vnitřní i vnější krásu. A tak se Eleanor splní její sny a ona se vydá na dobrodružnou cestu do Egypta po boku uhrančivého Charlese Sinclaira...

Přeju Vám pěkné čtenářské zážitky.

S láskou

Váš Harlequin

Lara Templeová

**VZRUŠUJÍCÍ
DOBRODRUŽSTVÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Rake's Enticing Proposal

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Ole Voleman

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2019 by Ilana Treston
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276- 8577-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276- 8912-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-276- 8913-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Mám pro tebe ještě jeden úkol, Chasei. Poslední, ale velmi důležitý...“

Charles Sinclair přitáhl otěže a Brutus, jeho velký černý hřebec, se zastavil na cestě před Huxley's Folly, vysokou kamennou věží, jež se tyčila stranou hlavního sídla panství Huxley Manor. Tady se Chase potkal se svým strýcem naposledy. Lord Huxley stál v klenu-tých dveřích věže a nepoddajné šedivé vlasy mu polvávaly ve větru jako mořské chaluhy zmítané vlnami.

„Doufám, Chasei, že práce, kterou děláš pro Oswalda, není příliš nebezpečná,“ vyjádřil tehdy starší z obou mužů své obavy.

„Neměj starosti, strýčku,“ pousmál se lehce Chase. „Já mám život pod kontrolou.“

Nebo se o to alespoň snažím, dodal v duchu, protože ne vždycky se mu to dařilo. Život občas udělal nečekanou zatáčku, ne-li přímo kotrmelec, a to obvykle ve chvíli, kdy to Chase buď nečekal, nebo nebylo v jeho silách tomu zabránit.

„To rád slyším,“ pokývl lord Huxley pomalu hlavou. „Tesse by se ani trochu nelíbilo, kdybys ji následoval příliš brzy. Ještě máš čas, Chasei. Spoustu času.“

Chase polkl. Pokud chtěl tehdy vůbec něco namít-
nout, nechal si to pro sebe. I dnes si však pamatoval na
nepříjemné a trochu odmítavé pocity, které se ho zmoc-
nily při zmínce o Tesse, jak se jmenovala jeho matka.
Podobné pocity zažíval pokaždé, když o ní lord Huxley
začal mluvit způsobem, jako kdyby byla stále ještě naži-
vu, anebo jako kdyby byla její smrt pouze čímsi dočas-
ným, co se může změnit. Nikdy si nepřipustil, že Tessa
odešla navždy a že jestli se s ní ještě vůbec někdy setká,
potom to rozhodně nebude na tomhle světě. I to byl je-
den z hlavních důvodů, proč byly pro Chasea návštěvy
panství Huxley Manor tak vyčerpávající a kvůli čemu
strýce několik posledních let zanedbával.

I jemu matka chyběla. Mnohem víc, než si byl vů-
bec ochoten připustit. Přesto si uvědomoval, že ode-
šla navždy a že na tom nikdo nic nezmění. I kdyby se
stokrát tvářil, že matka odjela jenom kamsi na dlou-
hou návštěvu, pravdou bylo, že zemřela. Zároveň to
ale nebyl důvod, aby se na strýce kvůli tomu mračil
a aby se mu vyhýbal.

„Je to moje chyba, Brute,“ povzdychl si Chase na-
hlas a pohladil koně po ušlechtilém krku. „Měl jsem
za ním jezdit častěji. Mnohem častěji. Teď už to nena-
pravím. Je pozdě,“ dodal sotva slyšitelně.

Brutus pootočil hlavu a dlouze vydechl. Z noz-
der mu vyšly dva sloupce páry, která se rozptýlila
v chladném vzduchu, až zmizela docela.

Chase hřebce ještě jednou jemně poplácal a sesko-
čil ze sedla na zem.

„Počkej tady na mě, příteli,“ řekl tiše zvířeti. „Je-
nom nakouknu dovnitř a za chvíli se vrátím.“

Hřebec několikrát pokývl hlavou, jako kdyby svému pánovi skutečně rozuměl. Chase polkl a pomalým krokem vykročil ke dveřím věže.

Když hledal očima uvolněný kámen, za nímž býval vždycky ukrytý klíč, znovu se mu před očima objevila tvář jeho strýce a zahlodaly v něm výčitky svědomí. Právě kvůli neodbytnému pocitu provinilosti se Chase po příjezdu na panství rozhodl nejprve zavítat sem, ke kamenné věži, a až poté měl v úmyslu setkat se s ostatními příbuznými v hlavním sídle. Chtěl se tady s nedávno zesnulým lordem Huxleym rozloučit.

O samotě.

Huxley's Folly pro něj bylo víc než jenom starou věží. Bylo to místo jeho dětství. Místo vzpomínek, her, chlapeckých snů a velkolepých plánů. Tady si během návštěv strýcova panství hrával se svými sourozenci, starším bratrem Lucasem a sestrou Samanthou, jíž nikdo neřekl jinak než Sam, a také s o pár let mladším bratrancem Henrym, který byl teď novým lordem Huxleym, pánem na Huxley Manor. Sem chodíval, když se potřeboval schovat před světem dospělých, z nichž většina už zapoměla, jaké to je snít s otevřenýma očima. Věž pro něj byla báječným místem plným dobrodružství i útočištěm.

Zvláštní, pomyslel si Chase v duchu, jak život mění perspektivu.

Pokaždé, když k věži přijel už coby dospělý muž, mu připadala o něco menší a o něco méně tajemná. Jako děti si tu ale s Lucasem, Sam a Henrym představovali, že v ní bydlí zlobři, skřítkové, kouzelná zvířata a že v komůrce až nahoře je zamčená unesená princezna,

kteřá se smutně dívá z malého úzkého okna na příjezdovou cestu a zoufale vyhlíží svého zachránce, aby ji ze spárů zlobrů vysvobodil. A zatímco Chase, Lucas a Henry sváděli s klacky v ruce dětské bitvy o to, kdo z nich si princeznu vezme za ženu, Sam seděla opodál na kamenné zídce, kreslila si pohádkové výjevy do náčrtníku a snila si své vlastní sny.

Sam měla z nich tři vůbec nejbohatší fantazii. Kdyby byla mužem, nejspíš by teď brázdila oceán na palubě pirátské lodi nebo podnikala nebezpečné výpravy do exotických zemí. Chase si ji uměl živě představit, jak stojí na kapitánském můstku a námořníci ji poslouchají na slovo. Jako žena měla však poněkud omezené možnosti, a tak svým fantaziím vdechovala život pomocí obrázků.

On sám mohl alespoň některé z dětských plánů přetvořit ve skutečnost i v dospělosti, a to i díky zesnulému lordu Huxleymu. Posledních deset let pracoval Chase pro britské ministerstvo zahraničí jako emisar, napůl vyslanec a napůl tajný agent, jehož prací bylo udržovat kontakty mezi Korunou a dalšími zeměmi, navazovat důležité vztahy s britskými spojenci v cizině a urovnávat diplomatické spory. Během těch deseti let práce pro Korunu získal stejné množství přátel, jako nepřátel, ale to už patřilo k věci.

Chase zvedl ruku, sevřel v prstech uvolněný kámen a povytáhl jej. K jeho překvapení se za ním však žádný klíč neschovával.

Možná vypadl a ztratil se, napadlo ho. Anebo ho někdo omylem odnesl.

V trávě pod kamenem Chase klíč také nenašel. Už

už se chtěl otočit a vrátit se ke koni, který se zatím klidně pásal vedle cesty, ale pak si všiml, že klenuté dveře do věže jsou pootevřené.

Někdo byl vevnitř.

Nejspíš Henry, nový baron Huxley, blesklo Chaseovi hlavou. Nebo Mallory, tajemník a pravá ruka zesnulého lorda Huxleyho.

Natáhl ke dveřím ruku a strčil do nich. Rezavé panty tiše zaskřípaly. Chase vkročil dovnitř a zamířil k točitému schodišti.

Nemusel vystoupat až do nejvyššího patra, aby zjistil, kdo ho předběhl a přišel do Huxley's Folly před ním. Návštěvník seděl u malého psacího stolu v pokoji hned v prvním patře věže. Pokoj patřil Chaseovu zesnulému strýci a okno z něj směřovalo na východ. V každém patře věže mířilo okno z bezpečnostních důvodů na jinou světovou stranu, což původně mělo chránit panství před případnými hordami nepřátel. Oním návštěvníkem však k Chaseovu překvapení nebyl ani Henry, ani Mallory.

Byla to žena.

Cizinka.

V prvním okamžiku si pomyslel, že má před sebou princeznu, o kterou sváděl před mnoha lety boje s Lucasem a Henrym. Hned tu myšlenku však zavrhl, protože žena u stolu byla od pohledu všechno možné, jenom ne princezna z jeho chlapeckých představ.

Neměla zářivě světlé, ani medově zlaté vlasy, které jeho princezně lemovaly v bohatých vlnách půvabný obličej. A neměla na sobě ani splývavou bílou řízu, lehoučkou jako ranní mlha vznášející se nad hladinou

jezířka, jemně prozářeného vycházejícím sluncem. Byla oblečená do fádnic tmavě šedých šatů bez jakýchkoli ozdob a ramena ji chránila stejně fadní tmavě šedá pelerína. Její vlasy, sepnuté do jednoduchého drdolu, měly barvu myšího kožíšku. Ani světlou, ani tmavou. Celkově působila jako malá drobná nenápadná myška. Kdyby ji Chase potkal někde na ulici ve městě, nejspíš by si ani nevšiml, že prošla kolem něj.

Neslyšela ho, což mu dávalo malou výhodu. Se soustředěným výrazem ve tváři se skláněla nad jakýmisi papíry na stole a zdála se být plně pohroužená do jejich obsahu, ať už to bylo cokoli. Při pohledu na ni si Chase bezděky vybavil úvodní věty záhadného dopisu, který mu před svou smrtí strýc Huxley poslal.

Můj drahý chlapče,

až dostaneš tento dopis, přijed' za mnou, prosím, na Huxley Manor. Musím s Tebou probrat něco velmi důležitého, co jsem teprve nedávno objevil a co mi nedává spát. Nechci se o tom zmiňovat přímo, protože by se mohl můj dopis dostat do rukou někomu, komu není určen, a to by mohlo všechno velice zkomplikovat. Příběh, který bych s Tebou rád sdílel, totiž není můj příběh, jestli rozumíš, co se snažím povědět. I proto musím být velmi diskrétní a Tebe žádám o totéž. Nezmiňuj se před nikým, co jsem Ti napsal. Snad jenom s Lucasem by sis o tom mohl promluvit, ovšem dokud to neprobereme ústně, nikoho jiného do této citlivé záležitosti nechci zatahovat. Skutečně by to mohlo způsobit více škody než užitku, a to těm, na kterých mi záleží nejvíc...

Zesnulý baron Huxley napsal dopis již před měsícem, ovšem Chase ho dostal do rukou teprve před dvěma dny, když se vrátil do Anglie z Petrohradu, kde trávil nějaký čas pracovně. Kromě dopisu od strýce na něj doma čekala nepřekvapivá zpráva o Huxleyho smrti. O tom, že strýc je vážně nemocen, věděl už delší dobu.

Chase netušil, co přesně Huxley odhalil. Jeho strýc mu dokonce ani nic nenaznačil. Pouze ho žádal, jestli by si nemohli promluvit osobně. Nic víc. Chase to ovšem hodlal zjistit. Měl v plánu rozluštit tuhle záhadu, která Huxleyho před smrtí zjevně tížila jako balvan. Musel to udělat nejen kvůli němu, ale také kvůli sobě a svým sourozencům.

Jméno Sinclair se totiž v průběhu staletí stalo čímsi jako synonymem pro skandál a až nejmladší generaci se to podařilo jakžtakž napravit. Lucas byl čerstvě ženatý, Sam byla počestnou vdovou a Chase byl odhodlaný udržet rodinné jméno mimo bahno skandálů, v nichž se dříve tak často a rádo utápělo. Jestliže strýc Huxley objevil něco pro Sinclairy škodlivého a jestliže se to něco nachází v jeho dokumentech někde tady na panství, ať už ve věži nebo v knihovně či v Huxleyho pracovně ve východním křídle hlavního sídla, Chase měl v úmyslu to co nejrychleji najít a v tichosti zničit dřív, než to zničí někoho jiného.

To odhalení by mohlo způsobit více škody než užítku, a to těm, na kterých mi záleží nejvíc...

Otázkou bylo, jestli Chase nepřišel příliš pozdě. Myška v šedé peleríně a s ulízaným drdolem, která právě přímo před jeho očima procházela Huxleyho dokumenty, mu na klidu zrovna nepřidávala.

Kdo to zatraceně je? A co tady dělá?

Chase se zamračil a nadechl se. Těsně před tím, než si odkašlal, aby na sebe upozornil, myška v perleríně ztuhla, jako kdyby vycítila, že není v místnosti sama. Pak zvedla prudce hlavu, pootočila tvář ke dveřím a překvapeně zalapala po dechu. V dalším okamžiku vyskočila ze židle, která se zakymácela a převrátila se na zem.

Nevšímalá si toho. Možná to dokonce ani nepostřehla. Stála na místě jako socha a zírala na Chasea.

A on zíral na ni.

Strach, který se zračil v jejím oválném obličejí s vysokými lícními kostmi se postupně rozplýval a nahrazoval jej nevěřící údiv, jako kdyby se v duchu ptala, jak si Chase dovoluje narušovat její soukromou chvíli. Zjevně netušila, s kým má tu čest, protože jinak by neměla důvod se na něj mračit.

Tohle bylo jeho území.

Panství ani věž mu sice neříkaly pane, avšak pořád tady byl víc doma než nějaká cizí šedá myš, kterou nikdy v životě neviděl. Co tady vůbec pohledává? Kdo ji sem pustil? A proč se, k čertu, hrabe v osobních věcech zesnulého lorda Huxleyho?

Chase se jí už už chystal zeptat, co tu dělá, ale než stačil vyslovit první slovo, zamračené nebe za okénkem se roztrhlo a do místnosti zabloudilo několik slunečních paprsků. Bledě zlaté světlo jako mávnutím kouzelného proutku proměnilo její tvář. Díky němu nevypadala tak šedě a bezvýrazně. Její pleť byla náhle jako ojíňená částčkami zlatého pudru.

Více než její pleť však Chasea zaujaly její oči.

Šikmo dopadající paprsky je prozářily a odhalily medově hnědé duhovky, jež byly po obvodu lemované tmavým kroužkem a směrem k zorničkám pocukrované droboučkými zlatými a nefritovými tečkami.

Pak se nebe znovu zatáhlo, slunce se schovalo za clonou mraků a Chase měl před sebou opět nenápadnou ženu, která si ho nepřestávala měřit nesouhlasným pohledem.

Kolik jí může být? odhadoval v duchu. Dvacet pět? Nanejvýš dvacet sedm let.

„Kdo jste?“ přerušila mladá žena ticho jako první.
„A co tady děláte?“

Na někoho tak nevýrazného a spíše drobného měla překvapivě zvučný a hluboký hlas. Chase nadzvedl nepatrně obočí a naklonil hlavu mírně na stranu.

„Mohl bych se vás zeptat na totéž, madam,“ řekl.
„Strávil jsem na Huxley Manor část života, ale vás jsem tady nikdy neviděl.“

Anebo jsem si vás nevšiml, pomyslel si v duchu, zatímco čekal na odpověď.

„Ani já vás ne,“ pronesla myška uštěpačně.

„Jste jedna z neteří lady Ermintrude?“ napadlo ho jediné možné vysvětlení. „Už jsem se s nimi sice kdy si setkal, ale přece jenom je to pár let a nejspíš jsem zapomněl, jak vypadají. Když jsem je viděl naposledy, byly moje vzdálené sestřenice ještě téměř děti.“

Žena stojící u stolu zesnulého lorda Huxleyho neklidně přešlápla. „Jestli myslíte Drusillu a Fenellu, potom ne, nejsem žádná z neteří lady Ermintrude.“

Chase se pohnul a přikročil blíž ke stolu. Potřeboval zjistit, co si žena v šedé peleríně tak soustředěně

prohlížela. Pokud to byl dokument, jenž by přispěl k onomu záhadnému odhalení strýce Huxleyho, musel ho Chase získat. Hned.

K jeho překvapení však na neuspořádané hromádce rozličných papírů neležel žádný podezřelý dokument, nýbrž karikatura, kterou nakreslila zkušená ruka a která Chaseovi nápadně připomínala strýcova antikváře Phillipa Carmichaela, jemuž skoro nikdo neřekl jinak než Poppy. Na okamžik si oddychl, ovšem pocit úlevy byl záhy ten tam. Kdoví, jak dlouho už se tady všemi těmi papíry probírá. A co všechno stačila objevit.

„Tohle byl pokoj barona Huxleyho,“ upozornil ji Chase nahlas. „Sedíte u jeho stolu.“

„Co se mi tím snažíte povědět, pane?“ zvedla myška vzdorovitě hlavu.

„Že není zdvořilé číst cizí korespondenci, dokonce i když je dotýčný po smrti.“

Výtka v jeho hlase ji zmátla. „Já... nečtu cizí dopisy,“ bránila se. „Jenom jsem...“

„Ano?“ zvedl Chase významně obočí. „Jenom jste dělala přesně co?“

Zamračila se. „Nic,“ odsekla. „Nevím, proč bych se vám měla zpovídat. Jsem snoubenka nového lorda Huxleyho a mám plné právo tu být. Můžete povědět to samé?“

„Bohužel nemohu,“ protáhl Chase koutek úst. „Obávám se, že já a nový lord Huxley jsme se nikdy nedostali tak daleko. Pochybuji, že by si mě Henry chtěl vzít za muže. A já bych si rozhodně nechtěl vzít jeho, ačkoli ho mám jinak docela rád.“

Myška v šedé peleríně nejprve rozšířila medově

hnědé oči, načež jí rovněž pobaveně zacukalo v koutcích úst. Náznak úsměvu na zlomek okamžiku přetvořil její fádňi tvář podobně jako paprsky slunce. Její oči plné vzdoru změkly.

„Mělo mě to napadnout hned,“ řekla. „Vy musíte být jeden z těch Sinclairů, nemám pravdu? Henry se zmínil, že někdo z vás pravděpodobně přijede v nejbližší době na Huxley Manor kvůli závěti lorda Huxleyho.“

„Jeden z nás?“ opáčil Chase. „Mluvíte o nás, jako kdybychom byli nějaká tlupa kočovných herců.“

„Podle slečny Fenelly jste ještě mnohem zábavnější než tlupa kočovných herců.“

„Moje sestřenka Fenella měla sklony k přehánění už jako dítě,“ ušklíbl se jemně Chase. „Hádám, že se to příliš nezměnilo.“

Myška s medově hnědýma očima rychle stiskla rty, aby se nezačala smát nahlas.

„Tak Henry je zasnoubený,“ zavrtěl Chase pomalu hlavou. „To je mi ale novinka. Kdy k té velké události došlo, jestli se mohu zeptat?“

„Nedávno. Zatím to kvůli ztrátě lorda Huxleyho držíme v tajnosti. Ví to jenom lady Ermintrude a slečny Amesovy. Nejspíš jsem o tom před vámi měla pomlčet, ale jestliže se na panství zdržíte, Henry vám to bude muset tak jako povědět. Pokud vás mohu požádat o laskavost, nikomu se o tom nezmiňujte, pane Sinclaire. Nebylo by vhodné to rozhlašovat, dokud neskončí období smutku.“

„Samozřejmě,“ pokývl Chase krátce hlavou. „Vaše zasnoubení není ostatně moje věc.“

„Děkuji vám.“

Chase přimhouřil oči a pozorně se na ni zadíval. „Pořád ještě jste mi ale nepověděla, co děláte tady ve věži. Vaše zasnoubení s Henrym nijak nevysvětluje, proč trávíte den o samotě v Huxleyho pracovně. Neměla byste teď sedět v salonku na panství, flirtovat s mým bratrancem a plánovat svatbu? Případně vést konverzaci s lady Ermintrude a slečnami Amesovými?“

„Henry právě cosi řeší se správcem panství a lady Ermintrude a slečny Fenella a Drusilla jsou plně zaneprázdněné přípravami na výroční schůzi Ženského spolku.“

„A vás k tomu nepřizvaly?“ podivil se Chase.

„Myslím, že usoudily, že bych jim mnoho nepomohla,“ pokrčila snoubenka jeho bratrance rameny. „Ve vyšívání nepatřím zrovna k nejlepším. Dokonce jsem v jejich kroužku persona non grata, a tak mi nezbylo než si najít jiný způsob, jak si ukrátit čas.“

„Něco mi říká, že vaše nedostatečné schopnosti ohledně vyšívání jsou tou nejmenší příčinou, proč vás dámy nepřijaly mezi sebe,“ podotkl Chase.

Naznačil tím, že hlavním důvodem averze byl Henry, nový lord Huxley, kterého lady Ermintrude plánovala oženit s jednou ze slečen Amesových. Jeho zasnuby s touto mladou ženou jí zcela jistě udělaly čáru přes rozpočet.

„To ale pořád nevysvětluje,“ dodal, „co děláte tady ve věži.“

„Henry mě sem včera vzal na procházku a ukázal mi, kde jeho strýc schovával klíč.“

„Takže jste se sem vydala slídit?“

Po jeho ne zrovna zdvořilé otázce se rozhostilo mrazivé ticho.

DRUHÁ KAPITOLA

Nepřátelské ovzduší přerušila jako první nenápadná žena v peleríně. „Nevydala jsem se sem slídit!“ zdůraznila s ruměncem zlosti na tváři.

„Co tady potom děláte?“

„Já jsem...“ Zajíkla se. „Chtěla jsem si tu jen v klidu chvílku číst.“

„Číst?“ opakoval Chase s ironií v hlase. „Dopisy cizích lidí? Protože ať se dívám, jak se dívám, žádnou knihu ve vašich rukou nevidím.“

Víčka se jí zachvěla. Sklopila na okamžik oči, jemně se nadechla, ale nic na jeho výtku nakonec neřekla.

Chase pocítil na chvíli záchvěv lítosti. Hlavou mu blesklo, že se začíná až příliš podobat Oswaldovi, který byl ochoten podezírat každého z jakékoli nekalosti, občas dokonce i bez důkazů. Možná byl k Henryho snoubence nespravedlivě přísný. Jestli jí Henry dovolil, aby do věže chodila, a ukázal jí skryš na klíč, Chase rozhodně nebyl v pozici, kdy by to měl zpochybňovat.

Až na to, pomyslel si, že se mnou chtěl strýc Huxley něco důležitého probrat. A teď je mrtvý.

Jak by s tím ale mohla souviset ona? Možná ráda slídí a čte si cizí dopisy, ale to také bude nejspíš její jediné provinění.

„Zmínila jste se, že jste v kroužku lady Ermintrude persona non grata,“ poznamenal, aby trochu změkčil ono napětí mezi nimi.

„Dalo by se to tak říct,“ zamumlala.

„Ztěžuje vám lady Ermintrude život?“

„Dejme tomu, že nepatřím zrovna k jejím oblíben-cům a nejspíš ani nikdy nebudu. Měla s Henrym po-někud jiné plány a já jsem jí je zkazila.“

„Ach ano, jestli si dobře vzpomínám, vždycky si přála, aby se Henry oženil s jednou z jejích neteří. Předpokládám, že mluvíte o těchto plánech.“

Myška kývla. „Podle ní jsem neměla právo ukrást jedné ze slečen Amesových ženicha. To mi dala lady Ermintrude až příliš jasně najevo. Než mě s ní Henry seznámil, varoval mě, že ke mně nebude zrovna milá. Myslela jsem si, že poněkud přehání, avšak ve skutečnosti...“ zarazila se. Zjevně si uvědomila, že si pustila až příliš jazyk na špacír.

„Ve skutečnosti to bylo ještě mnohem horší?“ do-šlo Chaseovi okamžitě, co se chystala říct.

„Nesluší se, abych se vyjadřovala k chování lady Ermintrude,“ vyhnula se mladá žena odpovědi na Chaseovu otázku. „Zkrátka jsem chtěla mít chvíli je-nom pro sebe, a proto jsem se vydala do věže. Henry mě ujistil, že po smrti bývalého lorda Huxleyho sem obvykle nikdo nechodí.“

„Ani vy byste neměla,“ řekl Chase. „Ne sama,“ dodal s důrazem, když si všiml, jak zvedla jemné obočí. „Není to tady bezpečné.“

Překvapeně zamrkala. „Tady že to není bezpeč-né?“ opáčila. „Co by se mi tu mohlo stát?“

Chase se rozhlédl kolem sebe. „Tahle pracovna je ještě vcelku uspořádaná, ale jinak je tu všude spousta harampádí. Všechny ty bedny na sebe naskládané, hromady knih, krabic s vším možným... Co si vzpomínám, vypadalo to tu vždycky, jako když se věží prohnala vichřice. Od mého dětství se tu nic nezměnilo, a pokud přece jenom ano, pak k horšímu. Něco by tu na vás mohlo snadno spadnout.“

„Se mnou si nemusíte dělat starosti, pane Sinclair. Troufám si říct, že jsem vcelku opatrná a nevráním zbůhdarma do věcí.“

Chase se ušklíbl. „Tady ve věži věci občas padají jenom tak samy od sebe. Ostatně, v strýcově pracovně ve východním křídle hlavního domu je to dost podobné. Byla jste se tam podívat?“ zeptal se.

Mladá žena zavrtěla hlavou. „Tam mě Henry nevezal. Zmínil se, že veškerý obsah východního křídla připadne vám a vašim sourozencům. Nechtěl tam na nic sahat, dokud si dědictví nepřevzmete.“

Do místnosti znovu padl paprsek světla a rozzářil jí medové oči. Chase náhle přepadl pocit, že už se tady zdržel moc dlouho.

Anebo se tu moc dlouho zdržela ona? pomyslel si v duchu s nádechem jízlivosti.

„Promiňte, pane Sinclair,“ řekla s pohledem upřeným do jeho očí.

„Co vám mám prominout?“ nechápal.

„Vůbec nic. Žádala jsem vás, abyste ustoupil na stranu a nechal mě projít. Měla bych se vrátit na panskví a vy tu jistě také budete raději o samotě.“

„Ještě okamžik,“ opětoval Chase její upřený

pohled. „Nepoblahopřál jsem vám k zasnoubení s Henrym. Kde jste se s mým drahým bratránkem seznámila, mimochodem?“

„V Nettletonu,“ odpověděla. „Dalo by se říct, že jsme sousedé. Zním ho od dětství a jeho otce, mladšího bratra zesnulého lorda Huxleyho, jsem znala velmi dobře také. Jak jistě víte, byl vikářem.“

„Zajímavé. Netušil jsem, že se v Nettletonu skrývají takové skvosty.“

Nepatrně se zamračila, ale nic na to neřekla.

„Jak se vám líbí na Huxley?“

„Přijeli jsme sem teprve před dvěma dny,“ odpověděla mladá žena.

„Diplomatická, ovšem vcelku výmluvná odpověď,“ protáhl Chase koutek úst. „Chápu to dobře, že zatím si vás panství příliš nezískalo?“

„Takhle bych to neformulovala. Panství samo o sobě je velmi pěkné.“

„Ach tak, rozumím. Tím se vracíme zpátky k lady Ermintrude, která vás nepřijala zrovna vřele, což bude ještě mírné vyjádření.“

Pousmála se. „Když uvážím, co lady Ermintrude říká o Sinclairových, potom vás nejspíš přivítá jen o málo vřeleji než mě, Henryho nevítanou snoubenku.“

„Zdá se mi to, nebo vám to činí potěšení?“

„Máte pravdu. Byla to nezdvořilá poznámka. Omlouvám se, pane Sinclair. Srdečně doufám, že vás lady Ermintrude přijme s otevřenou náručí a s milým úsměvem na tváři.“

„To je snad ještě horší vyhlídka,“ zazubil se Chase.

„Abych řekl pravdu, patrně ještě nikdy jsem ji neviděl se usmívat, natož mile.“

„Byla taková vždycky?“ zvedla žena v peleríně znovu jemně tvarované obočí. „Nebo se za její kamennou tvář skrývá laskavá povaha, kterou se z nějakých důvodů rozhodla neukazovat?“

„Po všech těch letech, co ji znám, si troufám tvrdit, že její nitro zcela odpovídá jejímu zevnějšku. Nemá žádný tajný vnitřní svět, ve kterém by plápolal hřejivý oheň, rozdělaný pro všechny osamělé duše a toulavé kočky v širokém okolí. Jestli vám tedy mohu co radit, neztrácejte čas hledáním jejích dobrých stránek. Ne najdete je a jenom tím ztratíte čas. Lady Ermintrude postrádá citlivou stránku, stejně jako humor.“

„Henry tvrdí to samé, ale... Každý má přece nějaké dobré vlastnosti.“

„Nerad vám беру vaše ideály mládí, avšak dovoluji si nesouhlasit. Každý ne. A pokud lady Ermintrude nějaké dobré vlastnosti přece jenom má, já jsem je nikdy nenašel a Henry zjevně také ne.“

„Jedno se jí ale dá přičíst k dobru.“

„A to?“

„Zdá se, že je zcela oddaná svým neterím.“

„Ach ano, chuděrky Dru a Fen,“ ušklíbl se Chase. „Bez ní by jim bylo jistě mnohem lépe. Jestli se od doby, kdy jsem je viděl naposledy, nic nezměnilo, potom se bez jejího svolení nemohou pomalu ani nadechnout.“

„Myslím, že já skutečně nejsem tím, kdo by to mohl hodnotit, pane Sinclaire. Nakonec je sotva znám.“

„Tak jako tak, vaše zasnoubení s Henrym jí muselo

opravdu udělat pořádnou čáru přes rozpočet,“ nechtěl se Chase vzdát ještě tématu, jenž vzbudil jeho zvědavost. „V jejím domě se odjakživa počítalo s tím, že se Henry s jednou z jejích neteří ožení. Bylo to stejně tak jasné jako to, že slunce vyjde každé ráno na východě.“

„Můj bratr Hugh by vám na to řekl, že jasné není nikdy nic,“ podotkla snoubenka Chaseova bratrance.

„Váš bratr má pravdu. Před lady Ermintrude se o tom ale raději nezmiňujte. Živě si umím představit, jak by reagovala.“

„Nic takového skutečně nemám v úmyslu. Ale teď už bych měla vážně jít.“

Udělala krok vpřed, ale Chase neuhnul.

„Musím se vrátit na panství, pane Siclaire,“ pronesla o něco důrazněji.

„Za chvíli. Protože tu není nikdo, kdo by dodržel pravidla společenského chování a představil nás, ujmou se toho sám. Já jsem Charles Sinclair. Pro většinu přátel a známých jednoduše Chase. Mohu znát nyní jméno své budoucí sestřenice?“

„Když vám ho povím, ustoupíte na stranu a necháte mě projít?“

Uklonil se. „Dávám vám na to své slovo.“

Tiše si odfrkla, jako kdyby tomu nepřikládala vážnost, anebo jako kdyby tomu nevěřila. Pak nahlas odpověděla: „Já jsem slečna Walshová.“

„Walshová?“ opakoval. „Walshová z Nettletonu?“ dodal s nedůvěrou v hlase.

Neměl to dělat, protože jeho tón způsobil, že se její už tak dost studené oči proměnily v led. Rysy ve tváři jí ztuhly a rty se zúžily do tenké linky.

„Ano, pane Sinclair, Walshová z Nettletonu,“ zavřela po chvilce, během které si ho prohlížela jako kočka svoji kořist.

Kdo je tu teď myš? blesklo mu hlavou.

„Chápu, že pro vás nejsem dost urozená,“ dodala ostře, „ale když to nevadí Henrymu, není žádný důvod, aby to vadilo vám.“

„S vaším původem nemám žádný problém,“ odtušil Chase, tentokrát lakonickým, až téměř lhostejným tónem. „Není to moje věc.“

Mluvil pravdu. Její původ ho nijak zvlášť nezajímal. Jméno Walshová ho zaujalo jenom proto, že jednoho Walshe z Nettletonu znal. Přesněji, kdysi se s ním potkal v Londýně. Byl to zrzavý Kelt s šarmem a temperamentem odpovídajícím jeho vizáži. Kromě toho to byl marnotratník a naruživý karbaník, který obrážel londýnské kluby a herny, zprvu ty o něco fajnovější, avšak postupně, jak se zadlužoval víc a víc, pořád ubožejší a zhýralejší, v nichž se scházela londýnská spodina. Nakonec přivedl svoji rodinu na pokraj krachu. Hanbu, kterou na ni i na sebe uvrhl, umocnil tím, že se podnapilý utopil v příkopu před jedním herním pajzlem na zapadlém okraji města.

O jeho osudu Chase slyšel od strýce Huxleyho. Arthur Whelford, mladší bratr zesnulého barona a otec Chaseova bratrance Henryho, se s panem Walschem z Nettletonu přátelil, což strýce Huxleyho trochu mátl. Arthur Whelford byl coby vikář ctihodný a zbožný muž, který ztělesňoval všechny přednosti svého povolání. Dalo by se proto čekat,

že pro nenapravitelného karbaníka a marnotratníka Walshe nebude mít velké pochopení. Přesto byli podle strýce Huxleyho blízkými přáteli. A nyní byla dcera tohoto muže s nevalnou pověstí dokonce zasnoubena se synem vikáře a současným pánem na Huxley Manor.

Jakkoli si šedá myška a zrzavý Kelt nebyli podobní, Chase byl přesvědčen, že ona je dcera onoho muže. Pochyboval o tom, že by v Nettletonu žilo více Walshů bez úzkých příbuzenských vztahů. Na to byl Nettleton příliš malý.

„Slíbil jste mi, že když vám sdělím své jméno, necháte mě projít, pane Sinclair,“ připomněla mu slečna Walshová jejich dohodu.

„Ano, samozřejmě,“ zamumlal Chase. „Nebudu vás déle zdržovat, slečno Walshová. Váš snoubenec na vás už jistě čeká. Prosím,“ ukročil na stranu. „Můžete jít.“

„Děkuji vám, pane Sinclair,“ pronesla uštěpačně. „Jak laskavé.“

Když vykročila ke dveřím, všiml si Chase, že list, který studovala během jeho příchodu, drží stále v ruce. A i když k ní nechtěl být hrubý, cítil nával vzteku.

„Stůjte,“ štěkl na ni popuzeně.

Slečna Walshová vypadala zaskočeně. „Jak prosím?“ vyhrkla nechápavě.

„Co to máte?“

„Já... obávám se, že nechápu, na co se mě ptáte.“

Udělal jeden rychlý krok směrem k ní a vytrhl jí list z ruky. „Na tohle,“ zavrčel. „Myslím, že strýc Henry odkázal obsah věže mně a mým sourozencům,

takže bych byl rád, kdybyste si odtud nic neodnášela.“

Slečna Walshová zalapala po dechu. Medově hnědé oči teď měla široce otevřené a rty se jí chvěly. „J-jak se opovažujete?“ vykoktala. „Co si to dovolujete?“

„Co vy si to dovolujete.“

„Okamžitě mi to vraťte! Slyšíte?“

Natáhla se po dopisu, ale Chase ho k jejímu překvapení zvedl vysoko nad hlavu, takže na něj nedosáhla. Přesně takhle se jako chlapec občas hašteřil o nějakou z hraček s mladší sestřičkou Sam. A stejně jako to dělávala Sam, i dcera Ferguse Walshe se na něj vrhla ve snaze dát mu ruku dolů a vzít si, co jí podle jejího názoru patřilo.

„Okamžitě mi to vraťte,“ zasyčela mu zblízka do tváře a pověsila se mu na paži.

Chase její útok nečekal. Nebyl na něj připravený a nestačil proto zaujmout pevnější postoj. Když se na něj vrhla, zakymácel se, ztratil rovnováhu a narazil do vysokého sloupce knih, které byly naskládáné u zdi za ním. Knihy se okamžitě zhroutily na zem jako domeček z karet, vzaly s sebou další sloupec a vytvořily na podlaze nepřehlednou hromadu.

„K čertu,“ zaklel Chase.

Jak se snažil knihám vyhnout, aby na ně nešlapal, stále se slečnou Walshovou zavěšenou na paži, ztratil rovnováhu podruhé. Zakopl a...

...a pak už přestal mít situaci úplně pod kontrolou.

Spadl zády na okraj schodiště a se snoubenkou bratrance Henryho, která přistála na jeho hrudi, se kutálel po schodech dolů. Když se konečně zastavili,

leželi zamotáni do jejích širokých sukni, on dole, ona na něm, s tváří tak blízko jeho obličejí, že kdyby jen nepatrně zvedl hlavu, jejich rty by se dotkly.

Na nic takového ale neměl Chase ani pomyšlení, protože řešil jiný problém. Její stehno se až příliš silně tisklo k jeho rozkroku.

Zatraceně, zaklel znovu, tentokrát v duchu.

Pohnul zlehka nohou, aby tlak v rozkroku zmírnil. Bylo to lepší. Mnohem lepší. Vlastně... Teď to začínalo být skoro příjemné.

„Ach bože,“ zašeptala slečna Walshová, která se teprve vzpomínala z šoku. „Jste zraněný?“

Ležela na jeho hrudi a starostlivě si prohlížela jeho tvář. Chase teď viděl zblízka zvláštní barvu jejích očí, všechny odstíny zlata, jantaru a nefritu, které zdobily okolí jejích zorniček.

„Jste zraněný?“ opakovala a zatahala ho za klopu kabátu, jako kdyby ho tím gestem chtěla přinutit k odpovědi.

Se zvláštní otupělostí si všiml, že se tváří ustaraně. Ostatně, měla také proč. Kdyby po něm neskočila jako rozzuřená tygřice, nic z toho, co následovalo potom, by se nestalo.

„Ne, nejsem zraněný,“ zamumlal konečně.

Aspoň myslím, dodal v duchu, protože se ještě nepokusil postavit na nohy.

Ustaraný výraz z její tváře zmizel. Vystřídala ho nevraživost. „To ráda slyším,“ řekla studeně. „A teď mi vraťte ten dopis.“

„Řekl jsem vám, že všechno, co je tady ve věži, odkázal zesnulý –“